

ΓΝΩΜΗ

Ο «πολιτικός» Μίκης

ΔΕ ΧΡΕΙΑΖΟΤΑΝ να φτάσουμε στο προχθεσινό συλλαλητήριο, για να ανακαλύψουμε την «άλλη πλευρά» του Μίκη Θεοδωράκη.

Για την ακρίβεια, για το χάσμα ανάμεσα στο, διεθνώς αναγνωρισμένο, μουσικό ογκόλιθο Μίκη Θεοδωράκη και τον πολιτικό Μίκη που, ιδιαίτερα μετά τη Μεταπολίτευση, αν όχι και κατά την περίοδο της χούντας, οι πολιτικές του επιλογές (στο πλαίσιο του αντιδικτατορικού αγώνα, για να είμαστε ακριβείς και προς άρση οποιασδήποτε παρεξήγησης) υποχρέωσαν ακόμη και τον, συνήθως προσεκτικό στις εκφράσεις του, Λεωνίδα Κύρκο, να κάνει λόγο, κάποια στιγμή, για «πολιτικό εκκρεμές», αδυνατώντας και εκείνος να παρακολουθήσει, τις οβιδιακές μεταμορφώσεις του πάλιού του συναγωνιστή (συνυπήρξαν, μεταξύ άλλων, στην Κοινοβουλευτική Ομάδα της ΕΔΑ, στη δεκαετία του '60, λίγο πριν επέμβουν οι Απριλιανοί). Πιο αυστηρός ή, ακριβέστερα, πιο καυστικός, ο Ανδρέας Παπανδρέου, είχε πει, κάποτε, ότι «με το Μίκη μπορώ να συζητήσω για μουσική, αλλά όχι για πολιτική».

Ακόμη και στην πρωτότυπη, πλην «δοξαστική» βιογραφία του Μίμη Ανδρουλάκη, που κυκλοφόρησε τις γιορτές, με τον χαρακτηριστικό τίτλο:

«Ο σαλός του Θεού, ο μυστικός Μίκης» (εκδόσεις Πατάκη) αναδύεται, από έναν στενό φίλο, αν όχι και θαυμαστή του μουσικοσυνθέτη, αυτή η εικόνα του πολιτικά αλλοπρόσαλλου Μίκη, που, πολλές φορές, έβγαζε εκτός των ορίων, ακόμη και τον Χαρίλαο Φλωράκη.

Στο βιβλίο περιγράφονται σκηνές «απειρού κάλλους», από την, τουλάχιστον επεισοδιακή, συνύπαρξη του Μίκη Θεοδωράκη, ως βουλευτή του ΚΚΕ, στη δεκαετία του '80, με την κομματική καθοδήγηση, με τον τότε πανίσχυρο γενικό γραμματέα και ιστορικό ηγέτη του κόμματος, να προσπαθεί να κρατήσει λεπτές ισορροπίες.

Είναι ενδεικτικό του απρόβλεπτου χαρακτήρα και της παρορμητικής ιδιοσυγκρασίας του διάσημου μουσικοσυνθέτη, το επεισόδιο που παραθέτει ο Μίμης Ανδρουλάκης, όπου ο Μίκης Θεοδωράκης, έχοντας διαφωνήσει με την επιλογή του ΚΚΕ, το Μάρτιο του 1985, να στηρίξει την επιλογή του αρεοπαγίτη Χρήστου Σαρτζετάκη (τον πρότεινε το κυβερνών ΠΑΣΟΚ, αντί του Κωνσταντίνου Καραμανλή), για την Προεδρία της Δημοκρατίας, απειλούσε να... κάνει στριπτίζ, μέσα στη Βουλή. Είχε ξεκινήσει, μάλιστα, να «υλοποιεί» την απειλή του, προκαλώντας «εγκεφαλικό» στον Χαρίλαο Φλωράκη, που προσπαθούσε να τον σταματήσει.

Όπως και ο ίδιος ο Μίκης έχει αναφέρει, σε κάποιες από τις πάμπολλες βιογραφίες-«αγιογραφίες» του, η διαφωνία του ξεκίνησε μεν από τον τρόπο που επέλεξε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, για να ελέγξει την ψηφοφορία, με τα περίφημα «χρωματιστά» ψηφοδέλτια, αλλά, εν τέλει, υπέκρυπτε την αντίθεση του, τόσο στην επιλογή της «ρήξης» με τον ιστορικό ηγέτη της συντηρητικής παράταξης, όσο και με την επακολουθήσασα αναθεωρητική διαδικασία, που οδήγησε στην αφαίρεση των λεγόμενων «υπερεξουσιών» του Προέδρου της Δημοκρατίας. Σε αυτή τη θέση, ο «πολιτικός Μίκης» έχει επιδείξει μια αξιοσημείωτη σταθερότητα, αφού και σε πρόσφατο άρθρο του, με αφορμή το θέμα των Σκοπίων, υπεραμύνθηκε της επιστροφής στο καθεστώς υπερεξουσιών, μοναρχικού τύπου, του Προέδρου της Δημοκρατίας, με το σκεπτικό ότι, έτσι, ο «ανεύθυνος» Πρόεδρος, θα μπορούσε να προκαλέσει εξελίξεις, όπως τη διενέργεια δημοψηφίσματος ή και τη διάλυση της Βουλής(!), παρακάμπτοντας την εκλεγμένη κυβέρνηση, αλλά και αγνοώντας τις υπόλοιπες πολιτικές δυνάμεις.

Δηλαδή, ο «αριστερόστροφος» Μίκης υποστηρίζει μια θέση, στην οποία το σύνολο της τότε αντιπολίτευσης (Κέντρο και Αριστερά) είχε αντιταχθεί με δριμύτητα, όταν συζητούνταν το Σύνταγμα (1975), ως επιβίωση του μοναρχικού πνεύματος, που είχε οδηγήσει στο βασιλικό πραξικόπημα του 1965...

